

[Fibiger.]

maatte udsætte nogen Tid. Men jeg synes i hvert Fald, at Tidspunktet nu er indé. Der kunde maaske være nogen Tvivl, hvis vi ikke fik Eengangsskatten, men nu er det jo en Kendsgerning, at den vil blive vedtaget allerede i denne Samling, og i saa Fald maa jeg mene, at man bør ophæve denne Lov, som man har haft under Krigen. Jeg tror, at lige saa vel som denne Lov var der andre Love, man ogsaa kunde ophæve, saaledes at vi kom ud i mere frie Forhold, end vi har for Tiden.

Fuglsang: Mit Parti tiltræder saavel Lovforslaget, som det foreligger, som de Ændringer, der er foreslaaet af Indenrigsministeren, paa nær Bestemmelsen om, at Loven kan ophæves ved kongelig Anordning. Det er rigtigt, at det maaske ikke tilstrækkelig tydeligt fremgaar af Mindretalsbetænkningen, men jeg vilde tro, at hvis man satte et Komma efter Bestemmelsen om Lovens Ophævelse ved kongelig Anordning og saa fortsætter, vil det fremgaa tilstrækkelig tydeligt, hvad vi mener. Vi tiltræder, fordi vi mener ikke, at en saadan Lov er overflødig endnu og derfor kan afvikles. Jeg vil henvisse til, hvad jeg vilde kalde en Autoritet paa dette Omraade, nemlig det ærede Medlem Hr. N. P. Andreasen, som fremkom med en Udtalelse her paa Christiansborg den 29. September i Fjor. Med Formandens Tilladelse vil jeg gerne citeré følgende:

„Jeg tror, det maa vække til Eftertanke, naar det konstateres, at en Tønde Hartkorn i det mindre Landbrug er steget fra godt 30 000 Kr. til 55 550 Kr., og i de større Landbrug er der noteret en Stigning fra ca. 16 000 til 28 000 Kr. pr. Td. Hartkorn“.

Ja, jeg tror ogsaa, man roligt kan sige, at noget saadant maa vække til Eftertanke, ikke mindst i dette høje Ting, og derfor tror jeg heller ikke, at Tiden endnu er inde til at opgive denne Lovgivning. Der menes fra visse Sider, at hvis man, saaledes som vort Parti foreslaar, sætter en vis Grænse for Stigningen eller en vis Grænse for Prisen paa Landbrugsejendomme, kan det bevirke, at der kommer færre Ejendomme ud i Handelen. Jeg vil sige, at hvis ubegrænset høje Priser bliver en Betingelse for, at der overhovedet kommer Ejendomme frem, saa betyder det i og for sig saa saare lidt, om der overhovedet kommer nogen. Jeg kan ogsaa her henvisse til en Udtalelse af det ærede Medlem Hr. N. P. Andreasen, som paa samme Møde fortsatte:

„Jeg tror, enhver kan forstaa, hvad

denne Udvikling betyder for Ungdommen; det er ganske givet, at de unge i Dag er forhindret i at komme ind ved Landbruget, hvis de ikke er eneste Arving eller har ganske overordentlig mange Penge“.

Saaledes er det faktisk, og det er den ene Side af Sagen. Men den anden Side af Sagen er den, at hvis de alligevel paa en eller anden Maade kommer i Besiddelse af en Ejendom, saa ved vi alle sammen, hvordan det udvikler sig. Vi kender alle fra den forrige Krig og vil ogsaa komme til at kende det fra denne, det triste Fænomen, kan man godt sige, som er Landmanden, som med eller mod sin Vilje har været tvunget til at købe for dyrt og nu kommer til at sidde og slaas for at faa det hele til at gaa rundt, naar man vender tilbage til normale Tider. Det er det, vi tilsigter at forhindre, og jeg forstaa ærlig talt ikke, ud fra hvilke Motiver man modsætter sig en Lovgivning af den Art. Jeg har svært ved at forstaa, at det kan være i det store Antal Landmænds Interesse, som blot driver deres Jord for Landbrugets Skyld. Det er dog saaledes, at den fortsatte Udvikling i Retning af højere Priser kun vil kunne skade dem. Nu kan man selvfølgelig sige, at Ulykken er i temmelig høj Grad allerede sket, og som det allerede er sagt i Dag, vil Priserne antagelig igen gaa nedad. Ja, det kan siges, at Udviklingen ogsaa denne Gang er kommet, som den er, men det kan vi Kommuner ikke tage noget Medansvar for — vi var af gode og det høje Ting velbekendte Grunde ude af Stand til at deltage i Lovgivningsarbejdet.

Hvad det andet Spørgsmaal angaar: at Priserne vil falde, indrømmer jeg, at dette er sandsynligt, selv om det til Dato ikke er fremtraadt særlig klart — i hvert Fald er der ikke saa tydelige Tegn, at jeg kan indse, at Loven til Dato har været overflødig. Det gælder ogsaa de Bestemmelser i Lovens § 2, Stk. 1 og 3, som gaar ud paa at sætte en Grænse for prisfordyrende Spekulation. At der stadig er Grund til at bevare saadanne Bestemmelser, paaviste bl. a. det ærede Medlem Hr. Norlev i Debatten om Ændringer i Loven om Revision af Loven om Grundstigningsskyld for ganske nylig, idet han nævnte Eksempler paa en ganske ublu Prisstigning i Forbindelse med Køb og Salg af Grunde i Københavns Omegn.

Vort Ændringsforslag Nr. 1, som gaar ud paa, at ingen Omsætning maa ske til Priser, der overstiger Ejendomsskyldværdien med mere end 10 pCt., skærper netop disse Bestemmelser, idet det udvider dem til at omfatte alle Ejendomme og i Stedet